

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobkyně: **N. L. H.**, bytem v ČR T.,
zastoupené zákonným zástupcem H. T. T. T., matka, bytem tamtéž,
právně zastoupené *Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem, se sídlem
Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň,*

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2018 č.j. MV-6587-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 4. 4. 2018 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2018 č.j. MV-6587-4/SO-2018 (dále též „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 11. 2017 č.j. OAM-2763-16/ZR-2017, jímž bylo podle ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu“), žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) a stanovena lhůta 30 dnů k vycestování.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Žaloba

2. Na úvod žalobkyně prostřednictvím podané žaloby předně namítala nesprávnost a nezákonnost, které se žalovaná dopustila v důsledku nesprávného právního posouzení a nesprávné aplikace příslušných ustanovení zákona a mezinárodních smluv [zejména Úmluvy o právech dítěte (Sdělení č. 104/1991 Sb., Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy o právech dítěte, dále jen „Úmluva“), a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva o LPZS“)], a to v neprospěch žalobkyně. Správní orgány obou stupňů se nedostatečně zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení daného stavu a věci. Jejich rozhodnutí nebyla dostatečně individualizována a neodrážela osobní situaci nezletilé žalobkyně. V postupu správních orgánů obou instancí převládá formalistický přístup k aplikaci daných ustanovení zákona. Tento je v rozporu s principem spravedlnosti, porušuje základní principy, normy a zakládá tedy porušení základních práv a svobod žalobkyně. Správní orgány obou stupňů nedostály svojí povinností dosáhnout spravedlivého řešení věci a porušily zásadu vstřícnosti a dobré správy, navíc se dopustily i procesních pochybení.
3. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že je nezletilým dítětem ve věku 12 let. Ve spojitosti s tím žalobkyně nezpochybnila, že délka pobytu mimo území ČR přesáhla dobu 6 let stanovenou podle ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, avšak jako dítě se stala objektem rodičovského sporu, když jí její otec znemožňoval návrat do ČR. Otec souhlasil s jejím návratem s matkou do ČR až v roce 2017, protože si našel novou partnerku a dcera mu tak byla na obtíž (viz dohoda rodičů) a teprve pak tedy souhlasil s jejím odjezdem. Do správního spisu bylo doloženo i čestné prohlášení otce, který všechny tyto skutečnosti potvrdil. Jako nezletilé dítě závislé na vůli rodičů tedy žalobkyně reálně neměla žádnou možnost, aby mohla jakkoli ovlivnit dobu, po kterou se zdržovala mimo území ČR, navíc toto bylo v rozporu s vůlí její matky jako jejího zákonného zástupce, která chtěla její přítomnost v ČR. Tj. v tomto případě neobstojí argument, že si žalobkyně měla být vědoma následků svého počínání, jak je např. uvedeno v rozsudku NSS ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016 – 30 (jak na něj odkázala i žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí).
4. V souvislosti s aktuální zákonnou úpravou v případech, kdy správní orgán I. stupně ruší platnost povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 zákona, nemá na rozdíl od postupu podle § 77 odst. 2 zákona povinnost posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí. Z tohoto důvodu v drtivé většině případů neobstojí ani argumentace cizince porušením jeho práva na respektování soukromého a rodinného života garantovaného článkem 8. Úmluvy o LPZS. Žalovaná dále konstatovala, že správní orgán I. stupně nebyl povinen a ani oprávněn zkoumat v průběhu řízení důvody, proč se cizinec nezdržoval po delší dobu na území ČR a další specifika daného případu. Ovšem žalobkyně namítala, že tento závěr nemůže platit zcela bezvýjimečně, neboť v určitých konkrétních případech by tento ryze formální postup mohl vést ke zcela nepřiměřeně tvrdým a fatálním důsledkům pro osobní a rodinný život nejen konkrétního cizince, ale i dalších jemu blízkých osob. Tak tomu bylo i v tomto případě z důvodů uvedených výše, žalobkyně tedy měla za to, že konkrétní situace tohoto případu je natolik výjimečná, že měly být zkoumány a vzaty do úvahy i důvody pro přiměřenost případného rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nezletilého dítěte.
5. Jako nejzávažnější námitku proti napadenému rozhodnutí shledala žalobkyně tu, která byla uplatněna již v odvolacím řízení a kterou žalovaný správní orgán neakceptoval, tj. že správní orgán se měl zabývat postavením účastnice řízení a dopadů rozhodnutí v podobě nepřiměřeně tvrdého zásahu do jejího osobního života zejména z hlediska Úmluvy (tj. podle k tomuto případu relevantních ustanovení Úmluvy čl. 3 a 9). Žalovaná se důsledky

svého rozhodnutí z hlediska Úmluvy zabývala pouze v obecné rovině, aniž by ustanovení Úmluvy aplikovala na tento případ. S argumentací žalované, že Úmluva připouští i oddělení dítěte od jednoho nebo obou rodičů (čl. 9 odst. 3), a právo na osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči (čl. 10 odst. 2), a tím kladený důraz na to, že Úmluva nestanovuje, aby oba rodiče museli žít spolu se svým dítětem v jednom státě, žalobkyně nesouhlasí. V souvislosti s tím by při realizaci rozhodnutí došlo jednoznačně k oddělení dítěte od matky žijící v ČR, přičemž otec trvale žijící ve Vietnamu ztratil o něj zájem. V zájmu dítěte v současnosti není opuštění ČR a následný návrat do Vietnamu, kde by případně žila s prarodiči, či s jinými příbuznými. Správní orgán I. stupně a následně žalovaná měly všechny tyto okolnosti prošetřit, zda tedy vůbec dítě má vytvořeny podmínky ve Vietnamu, aby se tam mohlo vrátit a důstojně žít a rozvíjet se, což neučinily a tímto se nezabývaly. Podklady pro rozhodnutí tak, jak je shromáždil správní orgán I. stupně, nejsou tedy úplné a nedávají dostatečný základ pro věcně správné, zákonné a i ústavně konformní rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tudíž minimálně nesplňuje požadavky kladené Úmluvou i Úmluvou o LPZS, i když správní orgán I. stupně a následně i žalovaná odkázaly na to, že nejsou podle zákona povinny zkoumat dopady rozhodnutí z hlediska přiměřenosti. Nebylo dostatečně zhodnoceno, co je v zájmu dítěte, který má být při hodnocení z výše uvedených hledisek prvořadý. Z hlediska veřejného zájmu v tomto případě převažují argumenty pro zachování povolení k trvalému pobytu proti argumentům svědčícím pro jeho zrušení. Přestože žalobkyně nežila po dlouhou dobu v ČR, je přesto schopna navštěvovat základní školu v ČR a bezproblémově se integrovat do zdejšího prostředí (do správního spisu bylo doloženo příslušné potvrzení základní školy v Tachově o školní docházce v ČR).

6. Závěrem žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas s názorem žalované, že napadené rozhodnutí nijak nezasáhne do práv a povinností rodičů žalobkyně, neboť jak uvedla žalobkyně, minimálně dojde k situaci, kdy matka dítěte nuceným odjezdem nezl. dcery z území ČR ztratí faktickou možnost vykonávat rodičovská práva, tj. matce žalobkyně svědčí účastenství ve správním řízení minimálně podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu se dotýká přímo jejich práv, nikoliv nepřímo, jak uvedla žalovaná. Správní orgány měly tedy přibrat jako účastníka tohoto řízení i zákonného zástupce žalobkyně, jak vyplývá z dikce ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, neboť napadeným rozhodnutím jsou přímo dotčena jeho rodičovská práva a povinnosti vůči nezl. dceři. Žalobkyně má tedy za to, že zákonný zástupce (matka) měl být účastníkem správního řízení, ačkoliv správní orgány vůči této osobě řízení formálně nezahájily. Odkaz uváděný žalovanou na rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2010, č.j. 2 As 77/2009-69 proto nebyl přiléhavý, skutkový stav posuzovaný v napadeném rozhodnutí byl podstatně odlišný. Možnosti pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění jsou fakticky vyloučeny, prakticky si žalobkyně po zrušení povolení k trvalému pobytu nemůže svoje pobytové oprávnění upravit jiným způsobem, než znovu o něj žádat na příslušném zastupitelském úřadě ČR v domovské zemi, což je nesmírně časově a finančně nákladné, neboť systém pro podávání žádostí o pobytové oprávnění na území ČR na příslušném zastupitelském úřadu stále nepracuje uspokojivě.
7. Žalobkyně na základě výše uvedených skutečností navrhla, aby soud rozhodnutí žalované v celém rozsahu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odmítla námitky žalobkyně a odkázala na spisový materiál a své rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018 č.j. MV-6587-4/SO-2018, neboť podle jejího názoru napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná tak přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů je žalovaná přesvědčena, že v dané věci postupovala správně a v souladu se zákonem. K tomu dodala, že důvodem zrušení trvalého pobytu žalobkyně bylo zjištění, že mimo území pobývala po dobu delší než 11 let. K tomuto zjištění v odvolání žádné námitky nevznesla. Žalovaná je názoru, že doba nepřítomnosti žalobkyně na území byla v řízení dostatečně prokázána a je doložena spisovým materiálem. V případě zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se s ohledem na znění zákona o pobytu cizinců přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života cizince neposuzuje. Takovou povinnost má Ministerstvo vnitra v případech uvedených v § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého v daném případě postupováno nebylo.
9. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Repliká žalobkyně

10. **V replice**, kterou žalobkyně reagovala na vyjádření žalované, odkázala na žalobu a jen velmi stručně zopakovala vznesenou námitku vůči nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí a rovněž jeho rozpor s Úmluvou. Po té opět poukázala na pochybení správních orgánů, když nepřiznaly postavení účastníka řízení i rodičům žalobkyně.

Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
12. Žaloba **nebyla** shledána důvodnou.
13. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něž vyplývá, že dne 19. 9. 2017 se k Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra dostavila zákonná zástupkyně (matka) žalobkyně z důvodu nahlášení nového cestovního dokladu a prodloužení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně. Dle předloženého cestovního dokladu žalobkyně č....., platného od 23. 7. 2014 do 23. 7. 2019, bylo zjištěno, že žalobkyně přicestovala do ČR dne 17. 9. 2017. Současně zákonný zástupce uvedl, že žalobkyně pobývala od roku 2006 ve Vietnamu, kde pobývala se svým otcem, který ji nechtěl pustit zpět do ČR. Ve Vietnamu tak pobývala nepřetržitě až do dne návratu tj. 17. 9. 2017. Na základě zjištěného provedl příslušný správní orgán šetření, neboť vzniklo podezření, kdy měla žalobkyně naplnit podmínky pro aplikaci ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z provedeného šetření bylo zjištěno následující: žalobkyně měla na území ČR vydané povolení k trvalému pobytu s platností od 22. 5. 2006 do 4. 9. 2011 (pobytový štítek č.....). V té době žalobkyně disponovala cestovním dokladem č..... platným do 1. 9. 2011, do něhož byl uvedený pobytový štítek vlepen. Z následného prověření a srovnání údajů obsažených v cestovních dokladech č..... a č..... bylo zjištěno, že žalobkyně musela vycestovat z ČR nejdéle dne 1. 9. 2011 a navrátit se dne 17. 9. 2017. Matka žalobkyně však uváděla datum odjezdu již roku 2006, tj. téměř o pět let dříve, než lze s jistotou prokázat z konstrukce, kdy mohla žalobkyně vycestovat nejpozději dne 1. 9. 2011 (poslední den platnosti cestovního

dokladu) a z otisku razítka v cestovním dokladu prokazující návrat do ČR. Tuto skutečnost žalobkyně ani zákonný zástupce dále nerozporovaly. Z uvedeného tak správní orgán I. stupně vyvodil závěr, že žalobkyně naplnila podmínky pro aplikaci ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu a vydal rozhodnutí, jímž byl žalobkyni v souladu s výše uvedeným ustanovením zákona o pobytu cizinců trvalý pobyt zrušen. Následně žalobkyně podala odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež bylo dne 5. 3. 2018 rozhodnutím žalované zamítnuto a současně bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

14. Dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.*“
15. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.
16. V podané žalobě žalobkyně zejména namítala absenci posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Posléze uvedenou námitku dále konkretizovala a zdůraznila, v čem ono porušení především shledala. V daném případě žalobkyně poukázala zejména na nedostatečnou individualizaci případu, kdy správní orgány nezohlednily osobní situaci žalobkyně a dále shledala učiněné závěry správních orgánů v rozporu s vybranými ustanoveními Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o LPZS.
17. Soud na úvod své argumentace považuje za vhodné ujasnit zásadní skutečnosti projednávaného případu. Především tak poukazuje na skutečnost, kdy byla prokazatelně zjištěna podmíněná nepřítomnost žalobkyně na území ČR pro aplikaci ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu. Uvedená skutečnost byla prokazatelně zjištěna z platnosti cestovního dokladu žalobkyně č....., který umožňoval žalobkyni vycestovat z území ČR nejpozději v den 1. 9. 2011 a následně z nově předloženého cestovního dokladu č..... vystaveného Vietnamskými úřady obsahujícího vstupní přechodový otisk razítka ČR Praha-Ruzyně ze dne 17. 9. 2017 na straně 11. Z uvedených údajů vypočtené období absence postačovalo pro aplikaci výše uvedeného ustanovení zákona, avšak v průběhu správního řízení vyšlo navíc najevo, že žalobkyně odcestovala již v roce 2006, tj. téměř celkem 11 let nepřítomnosti na území ČR. Tuto skutečnost v průběhu celého správního řízení před správním orgánem I. stupně a poté před odvolacím správním orgánem (žalovanou) žalobkyně a ani její zákonný zástupce (matka) nerozporovaly a neděje se tak ani v nyní projednávané žalobě. V daném případě tak není sporu ohledně správně aplikovaného ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu.
18. V důsledku výše uvedeného nebyla správním orgánům uložena povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Veškerá ust. zákona obsažená pod § 77 odst. 1 zákona o pobytu, na rozdíl od ust. pod § 77 odst. 2, skutečně neobsahují vůli zákonodárce, již by zamýšlel tuto povinnost správním orgánům uložit. Důvodem k takovému závěru jsou okolnosti, za nichž k aplikaci ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu dochází. Tyto okolnosti vyhodnotil zákonodárce jako natolik významné pro zrušení trvalého pobytu cizince, že není nutno již dále přiměřenost dopadu rozhodnutí posuzovat. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2017 č.j. 7 Azs 338/2016 – 39 „*Při rušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, není obecně potřeba posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť tento zásah je po pobytu mimo území po dobu delší než šest let prakticky vyloučen.*“ V případě ust. § 77 odst. 1 písm. c) žalobce v ustanovení samém stanovil liberační okolnosti, jež jsou výjimkou určenou k omluvě absence cizince na území ČR. Avšak v případě ust. § 77 odst. 1 písm. d) takové výjimky nenalezneme. V daném případě tak nelze přihlížet ani k tvrzením žalobkyně ohledně nuceného setrvání ve Vietnamu ze strany otce. Rovněž na důvod ztráty zájmu otce o žalobkyni (doložené čestné prohlášení otce) a tím faktickou nemožnost návratu na území

Vietnamu, kde již nemá zázemí, není možné nahlížet jako na relevantní důvody k prominutí absence pobytu na území ČR. K tomu žalobkyně navíc připomínaná skutečnost, že byla nezletilou osobou a nemohla tak své místo pobytu ovlivnit. Avšak k tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 10. 2014 č.j. 22 A 61/2014 – 40, který konstatoval: „*V případě zrušení povolení k dlouhodobému pobytu cizince z důvodu jeho trvalé nepřítomnosti v ČR po dobu delší než 6 let [§ 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] jsou jakékoliv uváděné důvody nepřítomnosti irelevantní a správní orgán k nim nepřihlíží.*“

19. Soud dále konstatuje, že uvedenou problematiku již opakovaně řešil NSS ve svých rozsudcích a lze ji tak považovat za ustálenou rozhodovací praxi, při které by se mělo, dle názoru zdejšího soudu, i nadále setrvat. Za zmínku tak stojí především rozsudky NSS ze dne 26. 11. 2015 č.j. 9 Azs 218/2015 – 51, kde se NSS vyjádřil: „*v případě rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce nedal správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti rozhodnutí. Naopak, pokud by mělo dojít k rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle odst. 2 uvedeného zákonného ustanovení, je posouzení vzhledem k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života vyžadováno. Již z uvedeného plyne, že při naplnění kteréhokoli písmene odst. 1 jsou dány důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.*“ a rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2017 č.j. 7 Azs 338/2016 – 39, „*Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. (...) Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy.*“ *Toto odůvodnění lze plně vztáhnout i na ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.*“ Uvedená judikatura je současně odpovědí pro argumentaci žalobkyně ohledně nesouladu probíraného ust. zákona o pobytu cizinců s Úmluvou o LZPS. Dále soud odkazuje pro srovnání na rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015 č.j. 6 Azs 226/2015 – 27.
20. K námitce ohledně obtíží provázejících získání jiného pobytového oprávnění na území ČR soud dodává, že za tímto účelem obsahuje zákon o pobytu cizinců úpravu podle ust. § 66 odst. 2, jenž řeší přímo uvedený problém, kdy je pro žalobkyni zkonstruováno zrychlené znovu-nabytí trvalého pobytu.
21. Ohledně vznesené námitky vůči nepřiznanému účastenství matky žalobkyně v řízení před správními orgány dle ust. § 27 odst. 2 správního řádu, se soud ztotožňuje s názorem žalované, tj. i s názorem správního orgánu I. stupně. V daném případě nebyl dán důvod pro žalobkyni požadovaný postup přibrání a přiznání matce žalobkyně postavení účastníka řízení dle ust. § 27 odst. 2 správního řádu. K uvedenému závěru soud vedly především následující fakta. Pro aplikaci ust. § 27 odst. 2 správního řádu, stanovuje zákon podmínku prokázat přímé dotčení práv nebo povinností rozhodnutím správního orgánu. V projednávaném případě matka tvrdila pouze obecně zkrácení svých práv, kdy by mohlo dojít k situaci, že matka ztratí faktickou možnost vykonávat rodičovská práva a povinnosti vůči dceři. Avšak, matka žalobkyně neuvedla ani nepředložila pro podporu svých tvrzení žádné relevantní důkazy, svědčící o tvrzeném zásahu do jejich práv a povinností. Soud tedy došel na základě zjištěných informací k závěru, že v případě požadovaného účastenství matky žalobkyně na řízení k pochybení ze strany správních orgánů nedošlo, neboť v daném případě nedošlo k přímému zásahu do práv a povinností

matky žalobkyně, kdy ta i nadále může vykonávat veškerá práva a povinnosti spojená s výchovou dcery (žalobkyně) a rovněž ji poskytovat materiální zabezpečení jako tomu činila doposud. Rovněž matce žalobkyně není nijak odepřen styk s dcerou. (Soud si také dovoluje poukázat na skutečnost, že v daném případě nedojde k žádné změně v porovnání s předcházejícím obdobím v trvání 11 let, kdy žalobkyně žila ve Vietnamu a matka zde v ČR.) Soud neshledal ani tuto námitku důvodnou, neboť nebyl zjištěn jakýkoliv zásah do rodičovských práv matky žalobkyně, který by odůvodňoval přiznání postavení účastníka řízení.

22. Jelikož žaloba nebyla na základě výše uvedené argumentace shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Náklady řízení

23. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. června 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu